

Kina 1975: Kampanjen om proletarietets diktatur – bakgrund och dokument

Innehåll

Historisk bakgrund	1
Marx, Engels och Lenin om proletarietets diktatur	3
Yao Wenyan: Den partifientliga Lin Biao-gruppens samhälleliga grundval	12

Historisk bakgrund

Efter den fjärde nationella folkkongressen 13-17 januari 1975, som brukar uppfattas som en seger för ”högern” (Deng Xiaopings fraktion) i Kinas kommunistiska parti (KKP) gick den ”kultur-revolutionära vänstern”, vars främste representanter senare skulle kallas ”de fyras gäng”, till mottattack. Detta skedde via en kampanj för att studera teorin om proletarietets diktatur, och utgick från fyra direktiv från ordförande Mao Zedong:

Varför talade Lenin om diktatur över bourgeoisien? Denna fråga måste klargöras. Om denna fråga inte klargöres, kommer det att leda till revisionism. Det måste göras känt för hela landet.

Kort sagt hör Kina till de socialistiska staterna. Före befrielsen skilde sig Kina inte stort från kapitalismen. Alltjämt tillämpar Kina den åttagradiga löneskalan, fördelning efter arbete, utbyte med hjälp av pengar. Dessa förhållanden skiljer sig inte mycket från dem som rådde i det gamla samhället. Vad som är annorlunda är att ägandesystemet har förändrats.

Vårt land tillämpar nu ett varusystem, och lönesystemet med den åttagradiga löneskalan är heller inte jämlikt. Dessa [förhållanden] kan bara begränsas under proletarietets diktatur. Om personer som Lin Biao kom till makten, skulle det därför vara mycket lätt för dem att införa ett kapitalistiskt system. Därför är det nödvändigt att läsa lite mer marxist-leninistiska böcker.

Lenin har sagt: "Produktion i liten skala alstrar varje dag och varje timme av sig själv kapitalism och en bourgeoisie." Detta gäller också för en del av arbetarklassen och en del av partimedlemmarna. Både i proletarietet och bland de anställda i statsorganen förekommer en borgerlig livsstil. (*Peking Review*, nr 9 1975)

Av citaten ovan framgår att Mao anser att Folkrepubliken Kina inte skiljer sig så mycket från en kapitalistisk stat, att ojämlikhet, varuproduktion m m råder och att det därför är lätt att återupprätta kapitalismen i Kina.

Kampanjen, som pågick under större delen av 1975, inleddes med en ledare i *Renmin Ribao* (Folkets Dagblad) 9 februari 1975. Ledaren som hade rubriken ”Studera noga teorin om proletarietets diktatur” publicerades en vecka senare (17 feb) i den engelskspråkiga veckotidskriften *Peking Review*.

Som ett led i kampanjen publicerade *Renmin Ribao* den 22 februari en citatsamling (Marx, Engels, Lenin) om proletarietets diktatur (på engelska i *Peking Review* 28 februari) – och som återges i svensk översättning nedan.

Kampanjen kan följas vecka för vecka i *Peking Review*, som under hela våren innehåller artiklar om med anknytning till teorin om proletarietets diktatur. Och det fortsatte även därefter, även om frågan fick mindre utrymme och inte fanns med i alla nummer av tidskriften. Samtliga nummer

av *Peking Review* finns numera på Marxist Internet Archive¹, så den intresserade kan själv tränga in denna märkliga kampanj, som otvivelaktigt kraftigt bidrog till att ”vanligt” folk tröttnade på dessa ständiga ideologiska kampanjer som för många framstod som obegripliga och slöseri med tid.² Det är för övrigt omvittnat att när de 4:as gäng, som förknippades med detta slags kampanjer (och kulturrevolutionen), blev utrensade, så hälsades detta med stor glädje av många kineser.

De två viktigaste artiklarna i kampanjen var skrivna av Yao Wenyuan och Zhang Chunqiao och publicerades i partitidningen *Röda Fanan* i mars resp april 1975. Båda översattes till andra språk och publicerades i *Peking Review*: Yao Wen-yuan, ”On the Social Basis of the Lin Piao Anti-Party Clique” (*PR*, nr 10) resp Chang Chun-chiao, ”On exercising All-Round Dictatorship Over the Bourgeoisie” (*PR* nr 14), 1975.

Artiklarna emottogs med stort intresse från de maoistiska strömningar utomlands som var mest inspirerade av kulturrevolutionen och dess anti-stalinistiska innebörd (som dessa maoister uppfattade det). I Sverige var det särskilt Förbundet Kommunist (FK) som applåderade denna politiska kampanj, bl a via en artikel i FK:s teoretiska tidskrift *Kommunist* (nr 22 1975): ”Yao Wen-yuan och offensiven på Kinas landsbygd” av FK:s främste Kina-fantast Nils Börjesson (en av författarna till boken [Kina – klasskampen går vidare](#)), men även det maoistiska SKP noterade kampanjen.

En del av de kinesiska artiklarna översattes till svenska, bl a på uppdrag av ”Kultur- och informationsavdelningen vid Folkrepubliken Kinas ambassad i Sverige”. Detta gäller t ex Yao Wenyuans artikel som återges nedan.

Marxistarkivet kommer att följa upp med fler artiklar om dessa händelser och deras innebörd.

Martin F 28/10 2013

Se även:

Martin Fahlgren: [En titt bakom kulisserna i Kina - Exemplet Jiang Qing](#)

Maitan, Evans och Wu: [Kina efter Mao](#)

Börjesson, Ragvald: [Vad händer i Kina](#) (en uppföljare till den ovan nämnda boken *Kina – klasskampen går vidare*)

¹ Se <http://www.marxists.org/subject/china/peking-review/>

² Kampanjen för att studera proletarietets diktatur hade föregåtts av kritikkampanjerna för att kritisera Lin Biao och Konfucius.

Proletärer i alla länder, förena er!

Marx, Engels och Lenin om proletariats diktatur

[Artikelns är översatt från *Peking Review*, #9, February 28, 1975. I möjligaste mån har använts redan befintliga svenska översättningar av citerade texter (det gäller de flesta). – Red]

I enlighet med ordförande Ordförande Maos direktiv samlade och sammanställde Renmin Ribao [Folkets Dagblad] och Hongqi [Röda Fanan] delar av Marx', Engels' och Lenins utläggningar om proletariats diktatur. Den 22 februari [1975] ägnade Renmin Ribao tre och en halv sida åt dessa citat tillsammans med en redaktionell kommentar från Renmin Ribaos och Hongqis gemensamma redaktion. Det följande är redaktionens kommentar och citaten.

Vår store ledare Ordförande Mao utfärdade för inte så länge sedan viktiga direktiv angående frågan om teorin.

Ordförande Mao sade: Varför talade Lenin om att utöva diktatur över bourgeoisien? Denna fråga måste klargöras. Bristen på klarhet i denna fråga leder till revisionism. Detta måste göras känt för hela nationen.

Angående det socialistiska systemet, sade Ordförande Mao: **Kort sagt så är Kina ett socialistiskt land. Före befrielsen skilde det sig inte mycket från kapitalismen. Alltjämt tillämpas en åttagradig löneskala, fördelningen till var och en efter dennes arbete och utbyte genom pengar, vilket inte skiljer sig mycket från det som rådde i det gamla samhället. Skillnaden ligger i hur ägandesystemet har ändrats.**

Ordförande Mao påvisade: **Vårt land tillämpar nu ett varusystem, och även lönesystemet är ojämnt, med den åttagradiga löneskala och liknande saker. Dessa kan bara begränsas under proletariats diktatur. Således skulle det vara mycket lätt för folk som Lin Biao att upprätta det kapitalistiska systemet om de kommer till makten. Därför måste vi studera mer marxist-leninistiska verk.**

Ordförande Mao påpekade även: **Lenin sade: "Småproduktionen alstrar kapitalism och bourgeoisie oavslutligen, dagligen och stundligen, spontant och i massomfattning." Detta gäller också för en del av arbetarklassen och en del av partimedlemmarna. Både i proletariatet och bland funktionärerna i statsorganen finns det folk som har en borgerlig livsstil.**

Ordförande Maos direktiv belyser djupt den marxistiska teorin om proletariats diktatur och framhäver den oerhörda vikt som studiet av teorin om proletariats diktatur har för närvarande. Detta bör förtjäna alla partikamraters och hela folkets stora uppmärksamhet.

I enlighet med Ordförande Maos direktiv, har vi valt ut och sammanställt en del av Marx', Engels' och Lenins utläggningar om proletariats diktatur för alla att studera. I första hand bör ledande kadre gå i täten för att noga studera dessa citat och de bör medvetet studera Marx', Engels', Lenins och Stalins och Ordförande Maos huvudsakliga verk angående proletariats diktatur. Samtidigt är det nödvändigt att organisera partimedlemmarna, kadre och massorna för att studera dem väl. Den viktiga aktuella, historiska och vidsträckt betydelsen av Ordförande Maos direktiv måste förstås fullständigt.

För att bekämpa och förhindra revisionismen och för att konsolidera och stärka proletariatets

diktatur är det mycket viktigt att de hundratals miljonerna människor i vårt land studerar och bemästrar den marxistiska teorin om proletariats diktatur. Partikommittéerna på alla nivåer bör fast och effektivt ta itu med studiet av teorin om proletariats diktatur, mer medvetet tillämpa partiets grundläggande linje och politik, uppnå större segrar i kampanjen för att kritisera Lin Biao och Konfucius och fortsätta revolutionen under proletariats diktatur till slutet.

Vad nu mig beträffar, så tillkommer icke mig förtjänsten att ha upptäckt vare sig klassernas förekomst i det moderna samhället eller deras kamp sinsemellan. Borgerliga historieskrivare har långt före mig framställt den historiska utvecklingen av denna kamp mellan klasserna, och borgerliga ekonomer har klargjort klassernas ekonomiska anatomi. Det nya jag gjorde bestod i att påvisa: 1) att klassernas existens endast är förknippad med bestämda historiska utvecklingsfaser av produktionen (historische Entwicklungsphasen der Produktion), 2) att klasskampen oundvikligen leder till proletariats diktatur, 3) att denna diktatur själv endast bildar övergången till upphävandet av alla klasser och till ett klasslöst samhälle...

Marx till J. Weydemeyer (5:e mars 1852)

Mellan det kapitalistiska och det kommunistiska samhället ligger period, då det ena revolutionärt omvandlas i det andra. Därtill svarar också en politisk övergångsperiod, vars stat inte kan vara någonting annat än *proletariats revolutionära diktatur*.

K. Marx: Kritik av Gotha-programmet (april – början av maj 1875)

Denna socialism *förklarar att revolutionen är permanent*, att proletariats *klassdiktatur* är ett nödvändigt genomgångsstadium för *klasskillnadernas fullständiga avskaffande*, för att avskaffa alla de produktionsförhållanden som de är beroende av, för att avskaffa alla sociala förhållanden som hör i hop med dessa produktionsförhållanden, för att revolutionera alla idéer, som har vuxit fram ur dessa sociala förhållanden.

K. Marx: Klasstriderna i Frankrike 1848 – 1850 (1:a januari till november 1850)

Genom att förstöra de rådande förhållandena av förtryck, genom överförandet av alla arbetsmedel till de producerande arbetarna, och på detta sätt tvinga varje individ som är fysiskt kapabel att arbeta att förtjäna sitt uppehälle, blir den enda basen för dominans och klassförtryck utplånad. Men innan en sådan stor förändring kan fullbordas är det nödvändigt med en proletariats diktatur, och dess första förutsättning är en proletariats armé.

K. Marx: Tal med anledning av den 7:e årsdagen av Internationalen (september 1871)

Den kommunistiska revolutionen är den radikalaste brytning med de nedärvda egendomsförhållandena; intet under då att i dess utvecklingsgång radikalast brytes med de nedärvda idéerna.

K. Marx och F. Engels: Det kommunistiska partiets manifest (februari 1848)

Den som erkänner *endast* klasskampen är ännu ingen marxist, det kan visa sig att han ännu inte trätt ut ur det borgerliga tänkesättets och den borgerliga politikens ram. Att inskränka marxismen till läran om klasskampen, innebär att stympa marxismen, att förvanska den, att reducera den till det, som är antagligt för bourgeoisien. Marxist är endast den, som *utsträcker* erkännandet av klasskampen till erkännandet av *proletariats diktatur*. Häri ligger den djupaste skillnaden mellan marxisten och den vanliga små- (och även stor-) borgaren. Med denna prövosten bör man kontrollera, huruvida man

verkliga förstår och erkänner marxismen.

V.I. Lenin: *Staten och revolutionen* (augusti-september 1917)

Proletariatets diktatur är den nya klassens mest skoningslösa krig mot en *mäktigare* fiende, mot bourgeoisien, vars motstånd tiodubblats genom dess störtande (om än bara i ett land) och vars makt ej blott består i det internationella kapitalets makt, i styrkan och fastheten av bourgeoisiens internationella förbindelser, utan även i *vanans makt*, i *småproduktionens* makt. Ty av småproduktionen finns det tyvärr ännu mycket kvar i världen, och småproduktionen *föder* kapitalism och bourgeoisie oavslåtligen, dagligen och stundligen, spontant och i massomfång. Av alla dessa orsaker är proletariatets diktatur nödvändig. Och segern över bourgeoisien är omöjlig utan ett långt, ihärdigt, förtvivlat krig på liv och död – ett krig, som kräver uthållighet, disciplin, fasthet, oböjlighet och enhetlig vilja.

V.I. Lenin: *"Radikalismen"* – *Kommunismens barnsjukdom* (april – maj 1920)

... vid varje övergång från kapitalismen till socialismen är en diktatur nödvändig av framför allt två huvudorsaker eller i två huvudriktningar. För det första går det inte att besegra och utrota kapitalismen utan att skoningslöst slå ned motståndet från utsugarna, som man inte med en gång kan frånta deras rikedomar, deras företräden ifråga om organisation och vetande, och som följaktligen under en tämligen lång tidrymd oundvikligt kommer att försöka störta de fattigas förhatliga makt. För det andra är varje stor revolution, och den socialistiska i synnerhet – även om inget yttre krig skulle pågå –, otänkbar utan ett krig inom landet, d.v.s. ett inbördeskrig, vilket innebär ett ännu större förfall än det yttre kriget, innebär tusentals och miljoner fall av vacklan och fanflykt från den ena sidan till den andra, innebär ett tillstånd av största obestämthet, labilitet och kaos. Och det är givet att det gamla samhällets alla förfallselement, som oundvikligen är ytterst talrika och företrädesvis förknippade med småbourgeoisin (ty varje krig och varje kris ruinerar och ödelägger i första hand den), nödvändigt måste "träda i dagen" under en så djupgående omvälvning. Men förfallselementen kan *inte* "träda i dagen" på annat sätt än genom ökade förbrytelser, ligistfasoner, mutor, spekulation och allehanda nidingsdåd. För att komma tillrätta med detta behövs det tid, och *det kan endast göras med järnhand*.

Det har inte funnits en enda stor revolution i historien där inte folket instinktivt känt detta och ådagalagt en välgörande fasthet genom att skjuta på bar gärning ertappade tjuvar. Det var de tidigare revolutionernas olycka att massornas revolutionära entusiasm, som sporrade dem och gav dem styrka att skoningslöst slå ned förfallselementen, inte räckte länge. Den sociala, d.v.s. den klassmässiga orsaken till att massornas revolutionära entusiasm var så labil var svagheten hos proletariatet, som ensamt är i stånd att (om det är tillräckligt talrikt, medvetet och disciplinerat) vinna de arbetandes och utsugnas *majoritet* (majoriteten av de fattiga för att tala enklare och populärare) på sin sida och behålla makten länge nog för att fullständigt slå ned såväl alla utsugare som alla förfallselement.

Denna historiska erfarenhet från alla revolutioner, denna världshistoriska – ekonomiska och politiska – lärdom sammanfattades av Marx i en kort, skarp, exakt och markant formel: proletariatets diktatur.

V.I. Lenin: *Sovjetmaktens närmaste uppgifter* (mars – april 1918)

Utsugarnas, godsägarnas och kapitalisternas, klass har inte försvunnit och kan inte försvinna med en gång under proletariatets diktatur. Utsugarna är slagna, men inte förintade. De har kvar en internationell basis, det internationella kapitalet, där de utgör en avdelning. De har delvis kvar vissa produktionsmedel, de har pengar kvar, de har kvar omfattande sociala förbindelser. Just till följd av deras nederlag har deras motståndsenergi hundrafaldigats och tusenfaldigats. Deras "konstfärdighet", i statlig, militär och ekonomisk förvaltning ger dem ett mycket, mycket stort övertag, så deras betydelse är ojämförligt större än deras andel i den sammanlagda befolkningen. De störtade utsugarnas klasskamp mot de utsugnas segerrika avantgarde, dvs mot proletariatet, har blivit omätligt mer förbittrat. Och annorlunda kan det inte heller vara om det är fråga om en revolution, om inte detta

begrepp byts ut mot reformistiska illusioner (såsom Andra internationalens hjältar gör).

V.I. Lenin: *Ekonomi och politik i den proletära diktaturens epok* (oktober 1919)

I Ryssland upplever vi (tredje året efter kapitalismens störtande) de första stegen i övergången från kapitalism till socialism eller till kommunismens lägsta stadium. Klasserna finns kvar och kommer att finnas kvar *i årtal* och överallt *efter* proletariatets erövring av makten. Möjligen kommer denna tid att bli kortare i England, där det inte finns bönder (men dock småföretagare!). Att avskaffa klasserna innebär inte bara att jaga bort godsägare och kapitalister – det har vi gjort tämligen lätt – det innebär även att *avskaffa de små varuproducenterna*, och dem *kan man inte jaga bort*, dem kan man inte undertrycka, med dem *måste man samsas*, dem kan (och måste) man omdana och omskola endast genom ett mycket långvarigt, långsamt och försiktigt organisatoriskt arbete. De omger proletariatet från alla håll med ett småborgerligt element, genomtränger det därmed, demoraliserar det därmed, framkallar ständigt och jämt bland proletariatet recidiv till småborgerlig karaktärlöshet, söndring och individualism, omslag från entusiasm till modlöshet. Det behövs den strängaste centralisation och disciplin inom proletariatets politiska parti för att motstå detta, för att riktigt, framgångsrikt och segerrikt genomföra proletariatets *organisatoriska* roll (och det är dess *huvudroll*). Proletariatets diktatur är en hårdnackad kamp – blodig och oblodig, våldsamt och fredlig, militär och ekonomisk, pedagogisk och administrativ – mot det gamla samhällets krafter och traditioner. Vanans makt hos miljoner och tiotals miljoner människor är en fruktansvärd makt. Utan ett järnhårt och kamphärdat parti, utan ett parti som åtnjuter förtroende hos alla hederliga element i den givna klassen, utan ett parti som förstår att ge akt på massans stämning och påverka den, är det omöjligt att med framgång föra en sådan kamp. Att besegra den centraliserade storbourgeoisin är tusen gånger lättare än att ”besegra” miljoner och åter miljoner småföretagare. Dessa genomdriver medelst sin dagliga, osynliga, ogripbara, upplösande verksamhet *just de* resultat som bourgeoisin behöver och som *restaurerar* bourgeoisin. Den som ens i ringaste mån försvagar det proletära partiets järndisciplin (i synnerhet under proletariatets diktatur), han bistår faktiskt bourgeoisin mot proletariatet.

V.I. Lenin: *”Radikalismen” – Kommunismens barnsjukdom*” (april-maj 1920)

Nej, arbetarklassen är inte avskild från det gamla borgerliga samhället med någon kinesisk mur. Och när revolutionen kommer, sker det inte som när en individ dör, då den avlidne bara avlägsnas. När det gamla samhället dör, kan inte dess lik spikas in i en kista och begravas. Det förmultnar mitt ibland oss, liket ruttnar och förgiftar oss.

V.I. Lenin: *Rapport till ett gemensamt sammanträde med allryska centrala exekutivkommittén, arbetar-, bonde och soldatdeputerades Moskvsovjet och fackföreningarna* (4 juni 1918)

Det som vi här har att göra med, är inte ett kommunistiskt samhälle som *utvecklats* på sin egen grundval utan tvärtom, ett sådant som *uppstår* just ur det kapitalistiska samhället och som alltså i varje avseende, ekonomiskt, moraliskt, andligt, ännu bär märkena efter det gamla samhället, ur vars sköte det födes fram. I enlighet härmed erhåller den enskilde producenten – efter det att avdragen gjorts – exakt tillbaka, vad han ger samhället. Vad han givit det, är hans individuella arbetskvantum. Den samhälleliga arbetsdagen exempelvis består av de individuella arbetstimmarnas summa; den enskilde producentens individuella arbetstid är den av honom presterade delen av den samhälleliga arbetsdagen, hans andel därav. Han får av samhället ett kvitto på att han presterat så och så mycket arbete (med avdrag för den del av hans arbete som går till de gemensamma fonderna) och på detta kvitto hämtar han ur de samhälleliga förråden ut så mycket konsumtionsmedel som lika mycket arbete kostar. Samma kvantum arbete, som han givit samhället i en form, får han tillbaks i en annan.

Uppenbart råder här samma princip, som reglerar varuutbytet, såvitt detta är ett utbyte av lika värden. Innehåll och form har förändrats, emedan ingen under de förändrade omständigheterna kan ge något, utom sitt arbete, och emedan å andra sidan inget av egendomen utom individuella konsumtionsmedel

kan övergå i den enskildes ägo. Men vad beträffar fördelningen av de senare bland de enskilda producenterna, så råder där samma princip som vid utbytet av varuekvivalenter, lika mycket arbete i en form bytes mot lika mycket arbete i en annan.

Därför är den *lika rätten* här ännu alltid – principiellt – den *borgerliga rätten*, ehuru princip och praxis inte längre strider mot varandra, under det att vid varuutbytet utbytet av ekvivalenter endast förekommer i *genomsnittet* och inte för det enskilda fallet.

Trots detta framsteg är denna *lika rätt* ännu alltid begränsad av en borgerlig skranka. Producenternas rätt står *i proportion* till deras arbetsprestationer; likheten består däri, att man mäter med *samma måttstock*, arbetet.

Den ene är emellertid den andre fysiskt eller andligt överlägsen, presterar alltså under samma tid mera arbete eller förmår arbeta under längre tid, och för att kunna fungera som mått måste arbetet bestämmas till sin utsträckning och sin intensitet, eljest upphör det att vara måttstock. Denna *lika rätt* är olika rätt för olika arbete. Den erkänner ingen klasskillnad, emedan den ene blott är arbetare liksom den andre, men den erkänner stillatigande såsom naturliga privilegier den olika individuella begåvningen och därmed prestationsförmågan. *Den är därför till sitt innehåll en ojämlikhetens rätt, liksom all rätt.* Rätten kan enligt sin natur blott bestå i användandet av samma måttstock, men de olika individerna (och de vore inte skilda individer, om de inte vore olika) kan blott mätas med samma måttstock, såvida man ser dem ur samma synvinkel, blott tar dem från en *bestämd* sida, exempelvis i detta fall betraktar dem *blott som arbetare* och för övrigt inte ser någonting i dem utan bortser från allt annat. Vidare: en arbetare är gift, den andre inte, en har flera barn än den andre o.s.v., o.s.v. Vid lika arbetsprestation och därmed lika andel i den samhällsliga konsumtionsfonden får sålunda den ene faktiskt mer än den andre, är den ene rikare än den andre o.s.v. För att undgå alla dessa missförhållanden måste rätten, i stället för att vara lika, vara olik.

Men dessa missförhållanden är oundvikliga under det kommunistiska samhällets första fas, sådant detta efter långa födslovåndor uppstått just ur det kapitalistiska samhället. Rätten kan aldrig stå högre än samhällets ekonomiska utformning och den därav betingade kulturutvecklingen.

K. Marx: *Kritik av Gotha-programmet* (april – början av maj 1875)

Under det kommunistiska samhällets första fas (som man vanligen kallar socialismen) upphävs sålunda ”den borgerliga rätten” inte fullständigt utan endast delvis, endast efter graden av den redan uppnådda ekonomiska omvälvningen, d.v.s. endast i fråga om produktionsmedlen. ”Den borgerliga rätten” erkänner dem som enskilda personers privategendom. Socialismen gör dem till *gemensam* egendom. *Såttillvida* – och endast såttillvida – bortfaller ”den borgerliga rätten”.

Men den kvarstår alltjämt till sin andra del, blir kvar såsom regulator (bestämmande faktor) av produkternas och arbetets fördelning bland samhällsmedlemmarna. ”Den som inte arbetar, skall inte heller äta”, denna socialistiska princip har *redan* realiserats. ”Samma mängd produkter för samma mängd arbete” – även denna socialistiska princip är *redan* förverkligad. Men detta är ännu ingen kommunism, och detta upphäver ännu inte ”den borgerliga rätten”, vilken ger icke jämlika personer samma mängd produkter för olika (faktiskt olika) mängder arbete.

V.I. Lenin: *Staten och revolutionen* (augusti – september 1917)

Marx tar inte bara på det noggrannaste sätt hänsyn till människornas oundvikliga olikhet, han räknar också med, att endast produktionsmedlens övergång till att bli hela samhällets gemensamma egendom (”socialismen” i ordets vanliga bemärkelse) *inte upphäver* fördelningsbristerna och bristen på jämlikhet inför den ”borgerliga rätten”, som *fortsätter att härskas*, eftersom produkterna delas ”efter arbete”.

V.I. Lenin: *Staten och revolutionen* (augusti – september 1917)

Den borgerliga rätten i fråga om *konsumtionsvarornas* fördelning förutsätter naturligtvis oundvikligen även en *borgerlig stat*, ty rätten är ingenting utan en apparat, som är i stånd att *tvinga* till iakttagande av rättsnormerna.

Därav följer, att inte endast den borgerliga rätten kvarstår en viss tid under kommunismen utan också t.o.m. den borgerliga staten – utan bourgeois!

V.I. Lenin: *Staten och revolutionen* (augusti – september 1917)

Herr Dühring sätter visserligen var och en i stånd att ”konsumera kvantitativt lika mycket”, men han kan inte tvinga någon till det. Han är tvärtom stolt över att i hans värld kan var och en göra med sina pengar vad han vill. Han kan således inte förhindra att en del lägger undan en liten penningförmögenhet, medan andra inte klarar sig på den lön som betalas. Han gör detta till och med oundvikligt i det han i arvsrätten uttryckligen erkänner familjens gemensamhetsegendom, vilket i sin tur måste innebära skyldighet för föräldrarna att sörja för sina barn. Men därmed uppstår en väldig spricka i den kvantitativt lika konsumtionen. Ungkarlen lever härligt och med allehanda fröjder på sina åtta eller tolv mark om dagen, medan änkemannen med åtta minderåriga barn klarar sig jämmerligt. Å andra sidan lämnar kommunen, i det den utan vidare tar emot pengar som betalning, den möjligheten öppen att dessa pengar kan vara förvärvade på annat sätt än genom arbete. Non olet.[Pengar luktar inte.] Den vet inte var de kommer ifrån. Men därmed är alla betingelser givna för att metallpengarna, som hittills endast spelat rollen av arbetsbevis, skall inträda i sin verkliga penningfunktion. Tillfälle och motiv föreligger såväl till förmögenhetsbildning som till skuldsättning. Den behövande lånar av den som skapat en förmögenhet. De lånade pengarna, som av kommunen godtas som betalning för livsmedel, blir därmed åter vad de är i det nuvarande samhället, det mänskliga arbetets samhällsliga inkarnation, arbetets verkliga måttstock, de blir allmänt cirkulationsmedel. All världens ”lagar och förvaltningsnormer” står lika vanmäktiga inför detta som inför multiplikationstabellen eller vattnets kemiska sammansättning. Och då den som skapat en förmögenhet är i stånd att tilltvinga sig räntor av den behövande, så återupplivas även ränteockraren tillsammans med det som pengar fungerande metallmyntet.

F. Engels: *Anti-Dühring* (september 1876 – juni 1878)

När det varuproducerande samhället har utvecklats till den i varorna som sådana inneboende värdeformen till penningform, så träder även de möjligheter som hittills slumrat i värdet öppet fram i dagen. Det första och viktigaste resultatet är att varuformen blir allmän. Även de föremål som hittills producerats för individuell förbrukning tvingas genom pengarna att anta formen av varor och ryckas med i utbytet. Därmed tränger varuformen och pengarna in i de samhällskorporationer som bär upp produktionen, bryter sönder det ena sociala bandet efter det andra och upplöser korporationerna i en samling privatproducenter.

F. Engels: *Anti-Dühring* (september 1876 – juni 1878)

Vad menas med fri omsättning? Därmed menas att handeln blir fri, vilket i sin tur innebär återgång till kapitalism. Fri omsättning och handel innebär varuutbyte mellan enskilda småägare. Vi alla som lärt oss åtminstone marxismens ABC vet att denna omsättning och handelsfrihet oundvikligen kommer att leda till att varuproducenterna uppdelas i kapitalägare och arbetskraftsägare, i kapitalister och lönarbetare. Därmed har vi tillbaka det kapitalistiska löneslaveriet, vilket inte ramlar ner från himlen utan över hela världen har sitt ursprung just i jordbrukets varuekonomi. Det vet vi utomordentligt väl teoretiskt, och envar som i Ryssland närmare gett akt på småbrukarens liv och de förhållanden under vilka han driver sitt jordbruk måste ha lagt märke till detta.

V.I. Lenin: *Rapport vid RKP(b):s 10:e kongress* (mars 1921)

Bourgeoisien föds ur varuproduktion. Den bonde som har ett överskott på hundratals pund spannmål som han inte behöver för sin familj och inte överlämnar som lån till arbetarstaten för att hjälpa den hungrige arbetaren, och profiterar under rådande förhållanden – vad är han? Är han inte en borgare? Föds inte bourgeoisien på detta sätt?

V.I. Lenin: *Tal vid 7:e allryska Sovjetkongressen* (6 december 1919)

Ja, genom att störta godsägarna och bourgeoisien beredde vi marken för men byggde inte socialismens hus. På den mark som rensats från en generation av bourgeoisie, uppträder ständigt nya generationer i historien, så länge som marken ger upphov till dem, och ger upphov till bourgeoisie i stor skala. Och vad angår dem som ser segern över kapitalisterna på samma sätt som småägarna ser den – ”De tog för sig, nu är det min tur” – så utgör var och en av dem i verkligheten källan till en ny bourgeoisie-generation.

V.I. Lenin: *Rapport vid möte i den Allryska centrala exekutivkommittén* (29 april 1918)

Kamrat Rykov, som mycket väl känner till fakta på det ekonomiska området, berättade för oss om den nya bourgeoisien som har uppkommit i vårt land. Detta är sant. Bourgeoisien uppstår inte bara bland våra anställda i sovjetregeringen – bara ett obetydligt antal kan uppkomma bland dessa – utan bland de bönder och hantverkare som befriats från de kapitalistiska bankernas ok och som idag är avskurna från järnvägstransport. Detta är ett faktum. Hur vill ni komma runt detta faktum? Ni ger bara näring åt era egna illusioner, eller introducerar en halvsmält broschyr i en verklighet som är mycket mer komplicerad. Detta visar oss att även i Ryssland lever den kapitalistiska varuproduktionen, den agerar, utvecklas och alstrar en bourgeoisie liksom i varje kapitalistiskt samhälle.

V.I. Lenin: *Tal vid RKP(b):s 8:e kongress* (19 mars 1919)

Bland sovjetingenjörerna, bland sovjetlärarna och bland de privilegierade, d.v.s. de mest kvalificerade och bäst ställda *arbetarna* på sovjetfabrikerna ser vi en ständig pånyttfödelse av absolut *alla* de negativa drag, som är typiska för den borgerliga parlamentarismen, och endast genom ständig, outtröttlig, långvarig och seg kamp under proletär organisering och disciplin övervinner vi – gradvis – detta onda.

V.I. Lenin: *”Radikalismen” – Kommunismens barnsjukdom* (april – maj 1920)

Arbetarna har aldrig varit skilda från det gamla samhället genom en kinesisk mur. Även de har kvar mycket av det kapitalistiska samhällets traditionella mentalitet. Arbetarna bygger upp det nya samhället utan att ha blivit nya människor, som är rena från den gamla världens smuts; de står fortfarande till knäna i denna smuts. Idag kan man bara drömma om att bli fri från denna smuts. Det vore den största utopi att tro, att detta kan göras med en gång. Det vore en utopi, som i praktiken bara skulle förlägga socialismens rike till himlen.

Nej, det är inte på det viset vi griper oss an med att upprätta socialism. Det gör vi medan vi fortfarande står på det kapitalistiska samhällets mark, medan vi kämpar mot alla de svagheter och brister, som också vidlåder de arbetande människorna och som drar ned proletariatet.

V.I. Lenin: *Tal vid 2:a Allryska fackföreningskongressen* (januari 1919)

Det finns en småborgerlig tendens till att göra sovjeternas medlemmar till ”parlamentariker” eller också till byråkrater. Detta måste bekämpas genom att sovjeternas *alla* medlemmar dras med i den praktiska förvaltningsverksamheten. Sovjeternas avdelningar förvandlas på många ställen till organ

som undan för undan smälter samman med kommissariaten. Vårt mål är att dra med *hela den fattiga befolkningen* i den praktiska förvaltningsverksamheten, och alla slags åtgärder för att åstadkomma detta – ju mer olikartade, desto bättre – måste omsorgsfullt registreras, studeras, systematiseras och prövas genom en bredare erfarenhet och fastställas i lag. Vårt mål är att *varje* arbetande sedan han fullgjort sitt 8-timmars ”värv” i produktionsarbetet skall fullgöra statliga skyldigheter *utan ersättning*. Det är särskilt svårt att gå över till detta, men endast denna övergång är en garanti för socialismens slutgiltiga konsolidering.

V.I. Lenin: *Sovjetmaktens närmaste uppgifter* (mars – april 1918)

Låtsasmedlemmar i partiet vill vi inte ha ens till skänks. Vårt parti, den revolutionära arbetarklassens parti, är det enda regeringsparti i världen som inte bemödar sig om att öka antalet medlemmar, utan om att höja deras kvalitet, att rensa partiet från ”snyltgäster”. Vi har gjort upprepade omregistreringar av partimedlemmarna för att köra ut dessa ”snyltgäster” och i partiet endast ha kvar medlemmar som är medvetna och uppriktigt hängivna kommunismen. Vi har använt såväl mobiliseringarna till fronten som subbotnikerna för att rensa partiet från sådana som bara vill ”dra litet nytta” av ställningen som medlemmar i regeringspartiet men inte vill bära de bördor som självupoffrande arbete till gagn för kommunismen innebär

V.I. Lenin: *Arbetarstaten och och partiveckan* (oktober 1919)

Opportunismen är vår huvudfiende. Opportunismen inom arbetarrörelsens toppskikt är ingen proletär socialism, utan en borgerlig. Praktiken har bevisat att de ledare inom arbetarrörelsen som hör till den opportunistiska riktningen försvarar bourgeoisin bättre än borgarna själva gör.

V.I. Lenin: *Tal vid Kommunistiska internationalens 2:a kongress* (juli – augusti 1920)

Bourgeoisin hos oss är besegrad men ännu inte utrotad med rötterna, inte tillintetgjord och inte ens slutgiltigt slagen. På dagordningen träder därför en ny, högre form för kampen mot bourgeoisin, övergången från den synnerligen enkla uppgiften att ytterligare expropriera kapitalisterna till den betydligt mera komplicerade och svårare uppgiften att skapa sådana förhållanden, under vilka bourgeoisin varken kan existera eller ånyo uppstå. Det är klart att denna uppgift står oändligt mycket högre och att ingen socialism är möjlig utan att den löses.

V.I. Lenin: *Sovjetmaktens närmaste uppgifter* (mars – april 1918)

Det är klart att man för att helt avskaffa klasserna inte bara måste störta utsugarna, godsägarna och kapitalisterna, inte bara måste upphäva *deras* äganderätt, utan man måste också upphäva *allt* privat ägande av produktionsmedel och avskaffa såväl skillnaden mellan stad och land som skillnaden mellan fysiskt och intellektuellt arbetande. Detta kommer att ta mycket lång tid.

V.I. Lenin: *Det stora initiativet* (juni 1919)

Det ”kommunistiska” börjar först när subbotnikerna [kommunistiska lördagar], dvs obetalt, av ingen myndighet eller stat normgivet arbete av enskilda personer till samhällelig nytta i stor skala, uppträder. Det är inte den hjälp åt grannen som alltid förekommit på landsbygden, utan ett arbete för att producera för hela statens behov, obetalt och organiserat i stor skala. Det skulle därför vara riktigare om ordet ”kommunistisk” användes inte bara i partinamnet, utan också exklusivt för de ekonomiska företeelser i vårt liv, som förverkligar något kommunistiskt i handling. Om det i dagens system i Ryssland överhuvudtaget finns något kommunistiskt, så är det bara subbotnikerna, medan det övriga endast är en kamp mot kapitalismen för att befästa socialism, ur vilken det efter dess fullständiga seger skall växa

fram just kommunism, vilken vi på subbotnikerna ser i levande verklighet och inte i böcker.

V.I. Lenin: *Rapport om subbotnikerna på RKP(b):s stadskonferens* (december 1919)

Den omvälvning, som vi har inlett och som vi genomför sedan två år och som vi är fast beslutna att slutföra (*applåder*), är möjlig och genomförbar endast under förutsättning, att vi åstadkommer maktens övergång till en ny klass, att den nya klassen nedifrån och upp träder i stället för bourgeoisin, de kapitalistiska slavägarna, de borgerliga intellektuella, representanterna för alla besuttna och alla egendomsinnehavare inom hela förvaltningen, i hela det statliga uppbyggnadsarbetet, i hela ledningen av det nya livet.

V.I. Lenin: *Rapport på 2:a Allryska fackföreningskongressen* (januari 1919)

I en högre fas av det kommunistiska samhället, när individernas förslavande underordning under arbetsfördelningen försvunnit, och därmed också motsättningen mellan tanke- och kroppsarbete; när arbetet blivit inte bara ett medel för livsuppehälle utan rentav det viktigaste livsbehovet; när också produktivkrafterna vuxit jämsides med individernas allsidiga utveckling och alla den gemensamma rikedomens källor flödar ymnigare – först då kan den borgerliga rättens trånga horisont helt överskridas och samhället skriva på sina fanor: Av envar efter hans förmåga, åt envar efter hans behov!

K. Marx: *Kritik av Gotha-programmet* (april – början av maj 1875)

Kommunisterna försmår att hemlighålla sina åsikter och avsikter. De förklarar öppet, att deras mål blott kan nås genom en våldsam omstörtning av all hittillsvarande samhällsordning. Må de härskande klasserna darra för en kommunistisk revolution. Proletärerna har i den ingenting annat att förlora än sina bojar. Men de har en värld att vinna.

Proletärer i alla länder, förena er!

K. Marx och F. Engels: *Det kommunistiska partiets manifest* (februari 1848)

Jag hoppas också att ni som komplettering till samtalen och föreläsningarna ägnar viss tid åt att läsa åtminstone några av Marx' och Engels' viktigaste verk. I litteraturförteckningen och i de handböcker, som sovjet- och partiskolans elever har tillgång till i biblioteket, ni har, hittar ni utan tvivel dessa de viktigaste verken, och även om några återigen kanske genast skräms av det svåra i framställningen, så vill jag tillhålla er att inte oroa er för det, att det som första gången är obegripligt vid en läsning blir begripligt vid en omläsning eller när ni senare närmar er frågan från ett något annorlunda håll, ty jag upprepar än en gång att frågan är så komplicerad och har trasslats till i så hög grad av borgerliga vetenskapsmän och författare, att envar som vill tänka igenom den på allvar och tillgodogöra sig den självständigt måste gripa sig an den flera gånger, återvända till den om och om igen, tänka över frågan från olika håll för att nå fram till klar och bestämd insikt. Och att vända tillbaka till denna fråga blir desto lättare för er som den är så grundläggande och fundamental för all politik att ni inte bara i en så stormig, revolutionär tid som den vi nu upplever, utan också i de allra fredligaste tider dagligen i varje tidning i varje ekonomiskt eller politiskt problem stöter på frågan: vad är staten, vad är dess väsen, vad har den för betydelse och vilken inställning till staten har vårt parti, det parti som kämpar för kapitalismens störtande, kommunisternas parti?

V.I. Lenin: *Om staten* (juli 1919)

Yao Wenyuan: Den partifientliga Lin Biao-gruppens samhälleliga grundval

[Vi har använt den ”officiella” översättningen från Kinas ambassad, förutom att stavningen av kinesiska namn moderniserats enligt pinyin-standarderna, dock ej för Chang Kai-shek och Sun Yat-sen]

På tal om nödvändigheten av en klar förståelse av proletariats diktatur över borgarklassen har ordförande Mao klart framhållit:

”Det vore ganska lätt för personer som Lin Biao att driva igenom ett kapitalistiskt system om de kom till makten. Därför bör vi läsa lite mer ur de marxist-leninistiska verken.”

Detta väcker en ytterst viktig fråga: vad har ”personer som Lin Biao” för klasskaraktär? Ur vilken samhällelig grundval har den partifientliga Lin Biao-gruppen uppstått? En klar förståelse av denna fråga är utan tvivel helt nödvändig för att vi ska kunna befästa proletariats diktatur och förhindra ett återupprättande av kapitalismen. Den är nödvändig för att vi beslutsamt ska kunna genomföra partiets grundläggande linje för socialismens historiska period och steg för steg skapa förhållanden under vilka borgarklassen inte kan existera och en ny borgarklass inte kan uppstå.

Liksom fallet är med alla revisionister och revisionistiska tankeströmningar var Lin Biaos och hans revisionistiska linjes framträdande inte någon tillfällighet. Lin Biao och hans sammansvurna var ytterst isolerade i hela partiet, hela armén och hela folket; men i samhället finns ändå en djupt rotad klassmässig grundval för uppkomsten av denna skara ytterst isolerade personer vilka beskrev sig själva med bilden av en ”himmelshäst som stormar fram genom luften, fri och ensam”.

Det står ganska klart att den partifientliga Lin Biao-klicken företrädde de störtade godsägar- och kapitalist-klassernas intressen och de störtade reaktionärernas önskan att få proletariats diktatur på fall och återupprätta borgarklassens diktatur. Lin Biaos partifientliga grupp motsatte sig den stora proletära kulturrevolutionen. Den hyste ett outrotligt hat mot det socialistiska systemet under proletariats diktatur i vårt land, smädade det som ett ”feodalt självhärskardöme” och förbannade det som ”vår tids Qin Shi Huangdi”. Gruppen ville att godsägarna, rikebönderna, kontrarevolutionärerna, de dåliga elementen och högrelementen skulle ”uppnå verklig politisk och ekonomisk befrielse”, det vill säga, de ville politiskt och ekonomiskt förvandla proletariats diktatur till godsägarklassens och kompradorkapitalisternas diktatur och det socialistiska systemet till ett kapitalistiskt. Som agent inom partiet, agent för den borgarklass som av alla krafter verkar för en restauration, gjorde den partifientliga Lin Biao-gruppen vilda angrepp mot partiet och proletariats diktatur. Den upprättade till och med en hemlig agentorganisation och planerade en väpnad kontrarevolutionär statskupp. Denna vildsinthet återspeglar det faktum att reaktionärerna, som har förlorat den politiska makten och produktionsmedlen, oundvikligen tillgriper varje medel för att återerövra utsugarklassernas förlorade ställningar. Vi har sett hur Lin Biao efter sin politiska och ideologiska bankrutt försökte ”sluka” proletariats genom att satsa allt på ett kort som en desperat spelare. Vi har sett hur han slutligen förrådde landet och gick över till fienden. Trots ordförande Maos och partiets centralkommittés synnerligen tålmodiga fostran, väntan och bemödanden att rädda honom förändrades hans kontrarevolutionära natur inte det minsta. Allt detta återspeglar den kamp på liv och död som under proletariats diktatur pågår mellan de bägge stora antagonistiska klasserna, proletariats och borgarklassen, och som kommer att fortsätta under lång tid. Så länge de störtade reaktionära klasserna finns kvar, är det fortfarande möjligt att det i partiet (och i samhället) alstras företrädare för borgarklassen som kommer att förvandla sitt hopp om restauration till restaurationsförsök. Därför måste vi höja vår vaksamhet och vara på vår vakt mot och krossa varje komplott från inhemska och utländska reaktionärers sida. Vi fånunder

inga förhållanden slappna av i vår vaksamhet. Denna insikt omfattar emellertid inte alla sidor av frågan. Den partifientliga Lin Biao-gruppen företrädde inte bara de störtade godsägar- och kapitalistklassernas hopp om restauration, utan också de i det socialistiska samhället nyalstrade borgerliga elementens hopp att kunna gripa makten. Medlemmar av denna grupp hade vissa drag som var typiska för nyalstrade borgerliga element och vissa av dem var faktiskt sådana element. Vissa av deras paroller motsvarade och återspeglade vad de borgerliga elementen och de som önskade ta den kapitalistiska vägen behövde för att kunna utveckla kapitalismen. Det är just denna andra aspekt som förtjänar vidare analys.

Ordförande Mao har påpekat:

”Lenin har sagt: 'Småproduktion föder kapitalism och bourgeoisi oavlåtliga, dagliga och stundliga, spontant och i masskala.' Detta inträffar också bland en del av arbetarna och en del av partimedlemmarna. Både inom proletariatets led och bland statsorganens tjänstemän finns folk som följer en borgerlig livsstil.”

Vissa medlemmar av den partifientliga Lin Biaogruppen var just representanter för sådan nyalstrad borgarklass och kapitalism. Av dessa var Lin Liguó [Lin Biaos son, ö. a.] och hans lilla ”flotta” (täcknamn för deras hemliga agentorganisation, ö. a.) tvättakta antisocialistiska borgerliga element och kontrarevolutionärer som alstrats i det borgerliga samhället.

Det borgerliga inflytandet och den internationella imperialismens och revisionismens inflytande är de politiska och ideologiska källor som alstrar nya borgerliga element, och den borgerliga rättens existens utgör en viktig ekonomisk grundval för deras uppkomst.

Lenin har påpekat:

”Under det kommunistiska samhällets första fas (som man vanligen kallar socialismen) upphävs sålunda 'den borgerliga rätten' inte fullständigt utan endast delvis, endast efter graden av den redan uppnådda ekonomiska omvälvningen, d. v. s. endast i fråga om produktionsmedlen. ...Men den kvarstår alltjämt till sin andra del, blir kvar såsom regulator (bestämmande faktor) av produkternas och arbetets fördelning bland samhällsmedlemmarna. 'Den som inte arbetar, skall inte heller äta', denna socialistiska princip har redan realiserats. 'Samma mängd produkter för samma mängd arbete' – även denna socialistiska princip är redan förverkligad. Men detta är ännu ingen kommunism, och detta upphäver ännu inte 'den borgerliga rätten', vilken ger icke jämlika personer samma mängd produkter för olika (faktiskt olika) mängder arbete.”

Ordförande Mao har sagt:

”Kina är ett socialistiskt land. Före befrielsen var det ungefär som under kapitalismen. Nu tillämpar vi fortfarande ett åttagradigt lönesystem, fördelning åt var och en efter prestation och varuutbyte med hjälp av pengar. Allt detta skiljer sig föga från vad som tillämpades i det gamla samhället. Skillnaden är att ägandesystemet har förändrats. ...I vårt land tillämpas för närvarande ett varusystem, och även lönesystemet är ojämnt, eftersom vi har det åttagradiga lönesystemet osv. Detta kan endast begränsas under proletariatets diktatur. ”

I det socialistiska samhället finns fortfarande två slag av socialistiskt ägande, nämligen hela folkets ägande och kollektivt ägande. Detta avgör att det i Kina för närvarande tillämpas ett varusystem. Lenins och ordförande Maos analyser säger oss att den borgerliga rätten, som oundvikligen måste finnas vad beträffar fördelning och utbyte under socialismen, måste begränsas under proletariatets diktatur. Syftet med detta är att de tre stora skillnaderna – mellan arbetare och bönder, mellan stad och land och mellan kroppsligt och andligt arbete – gradvis ska minskas, att rangskillnaderna ska minskas och att de materiella och idémässiga förutsättningarna för dessa skillnaders utplånande ska skapas under den långa period som den socialistiska revolutionen pågår. Om vi inte går den vägen utan i stället kräver att den borgerliga rätten och den ojämlighet

som denna medför ska befästas, utvidgas och stärkas, så kommer en polarisering oundvikligen att följa – det vill säga, ett fåtal människor kommer medan fördelningen fortgår att tillvälla sig en ökande mängd varor och pengar genom vissa lagliga kanaler och en mängd olagliga; stimulerade av sådana ”materiella drivfjädrar” kommer kapitalistiska idéer om att samla rikedomar och sträva efter personlig ära och vinning att spridas ohämmat; sådana företeelser som allmän egendoms förvandling till privat egendom, spekulaton, förskingring och korruption, stöld och mutor kommer att uppstå; den kapitalistiska principen om varuutbyte kommer att tränga in i det politiska livet och även i partilivet, undergräva den socialistiska planekonomin och framkalla sådana fall av kapitalistisk utsugning som att varor och pengar omvandlas till kapital och arbetskraften förvandlas till vara; inom vissa avdelningar och enheter som följer den revisionistiska linjen kommer ägandesystemet att förändras; och utsugning och förtryck av det arbetande folket kommer åter att förekomma. Följden härav kommer att bli att det bland partimedlemmar, arbetare, välbärgade bönder och statstjänstemän kommer att alstras ett litet antal nya borgerliga element och uppkomlingar, som fullständigt har förrått proletariatet och det arbetande folket. Våra kamrater arbetare har uttryckt det väl: ”Om den borgerliga rätten inte begränsas, kommer den att hämma socialismens utveckling och främja kapitalismens framväxt.” När borgarklassens ekonomiska styrka växer till en viss nivå, kommer dess agenter att kräva att få styra politiskt, och de kommer att försöka störta proletariatets diktatur och det socialistiska systemet, fullständigt förändra det socialistiska ägandet och öppet återupprätta och utveckla ett kapitalistiskt system. Så snart den nya borgarklassen kommit till makten kommer den först att blodigt undertrycka folket och återupprätta kapitalismen inom den samhällseliga överbyggnaden, inbegripet ideologin och kulturens alla områden; därefter kommer den att genomföra fördelning i proportion till vars och ens kapital och makt, och principen ”åt var och en efter arbetsinsats” blir bara ett tomt skal; en handfull nya borgerliga element, som monopoliserar produktionsmedlen, kommer samtidigt att monopolisera makten över fördelningen av konsumtionsvaror och andra produkter. Detta är den restaurationsprocess som redan har ägt rum i Sovjetunionen.

Folk har redan avslöjat och kritiserat många exempel på hur den partifientliga Lin Biao-gruppen utan att väja för något tillvällade sig rikedomar, tillämpade en ohejdat borgerlig livsstil och med hjälp av den borgerliga rätten bedrev en ljusskygg, utsvävande och lågsinnad verksamhet. Men ännu mer belysande är gruppens program för en kontrarevolutionär statskupp, Utkast till ”Projekt 571”. Den partifientliga Lin Biao-gruppen använde sig där just precis av den borgerliga rättens idé för att uppvigla eller driva vissa människor från skilda klasser till att bekämpa proletariatets diktatur. Med andra ord: de klassintressen programmet representerar, bortsett från den gamla borgarklassens, är just en del nya borgerliga element och ett fåtal människors intressen, människor som vill utveckla kapitalism med hjälp av den borgerliga rätten. Detta förklarar varför programmet riktar sitt angrepp mot ordförande Maos proletära linje och dess bittra hat mot i synnerhet vissa begränsningar som genom den socialistiska revolutionen har lagts på den borgerliga rätten under proletariatets diktatur i vårt land.

När kontorstjänstemän begav sig till Sjundemajkaderskolor förtalades detta av den partifientliga Lin Biao-gruppens medlemmar som ”förklädd arbetslöshet”. Stråvan att förenkla förvaltningen och se till att kadrer har nära förbindelser med massorna svärtade de ned och kallade angrepp mot kadreerna. De ansåg att kadrer bör vara herremän som rider på folkets axlar, och att kadrer därför blir ”arbetslösa” så snart de deltar i kollektivt produktivt arbete. Planen var att uppvigla en del av tjänstemännen – de som önskar utvidga den borgerliga rätten, skaffa sig en ställning och bli herrskap, och de som är allvarligt påverkade av den borgerliga livsstilen – så att de motsätter sig partiets linje och det socialistiska systemet.

Företeelsen att intellektuella förenar sig med arbetarna och bönderna och far ut på landsbygden

förtalades av den partifientliga Lin Biao-gruppen som ”en förklädd form av reformering genom tvångsarbete”. Ungdomar beger sig fulla av kraft och kommunistisk medvetenhet ut på landsbygden, den ena gruppen efter den andra. Detta är en stor händelse av vittgående betydelse när det gäller att minska de tre stora skillnaderna och inskränka den borgerliga rätten. Alla revolutionära människor prisar det entusiastiskt, men de som är anfäktade av borgerligt tänkande, och i synnerhet de som är fjättrade av den borgerliga rättens idé, är mot det. Huruvida vi håller fast vid att utbildad ungdom ska förena sig med arbetarna, bönderna och soldaterna eller ej, har direkt inflytande på om revolutionen inom universitetsutbildningen ska kunna fortsätta eller ej. Denna revolution måste följa den väg som Shanghais verktygsmaskinfabrik tagit – att studenterna väljs ut bland arbetare och bönder och efter examen arbetar bland arbetarna och bönderna igen. Det hat som den partifientliga Lin Biao-gruppen visade särskilt mot detta visar inte bara att den var mot det arbetande folket, utan avslöjar också dess plan att använda den borgerliga rätten för att angripa partiet. På detta sätt ville den förmå en del människor som står under starkt inflytande av den borgerliga rättens idé till att vända sig mot den socialistiska revolutionen. Gruppens program syftade till att vidga klyftan mellan stad och landsbygd och mellan kroppsligt och andligt arbete och göra den utbildade ungdomen till ett nytt elitskikt, så att de som är djupt påverkade av den borgerliga rättens idé skulle stödja dess kontrarevolutionära statskupp.

Den kommunistiska anda som arbetarklassen visar när den kritiserar revisionismens ”materiella drivfjädrar”, smutskastades av den partifientliga Lin Biao-gruppen som kallade den ”förklädd utsugning”. Lin Biao var en fanatisk förespråkare för ”materiella drivfjädrar”. I sin ödesdigra anteckningsbok skrev han ned revisionistisk smörja som ”materiella drivfjädrar är fortfarande nödvändiga”, ”materialism – materiella drivfjädrar”, ”medel att sporra: officiell ställning, högt arvode, förmåner”. En ledande medlem av den partifientliga Lin Biao-gruppen skrev också att ”principerna åt var och en efter arbetsinsats och materiella fördelar” är ”den avgörande drivkraften” för produktionens utveckling. Ytligt sett förespråkade de att man skulle ”stimulera” arbetarna med pengar, men i själva verket ville de obegränsat vidga rangskillnaderna mellan arbetarna och på så sätt uppamma och köpa över en liten del av arbetarklassen, förvandla denna till ett privilegierat skikt som skulle förråda proletariatets diktatur och proletariatets intressen, och splittra arbetarklassens enighet. De försökte korrumpiera arbetarna med hjälp av den borgerliga världsåskådningen och utnyttja det fåtal arbetare som är djupt påverkade av den borgerliga rättens idé som stödtrupp i sin kamp mot proletariatets diktatur. Lin Biao och hans anhängare lade ”särskild vikt” vid att locka till sig ”unga arbetare” med hjälp av ”löner”, och deras ”medel att sporra: officiell ställning, högt arvode, förmåner” var ondskefullt uttänkt. Det visar oss med sitt varnande exempel att unga arbetare, och i synnerhet de som har blivit kadrer, medvetet måste förkasta de materiella fördelar borgarklassen använder för att sporra och det smicker den borgerliga rättens idé på många sätt utgör för dem. De måste behålla och ge spelrum åt den revolutionära kommunistiska andan att modigt kämpa för proletariatets och hela mänsklighetens fullständiga befrielse och arbeta för att beväpna sig med den marxist-leninistiska världsåskådningen; de får aldrig låta sig förblindas och drabbas av yrsel inför den brokiga världen av varor, utbyte med penningmedel, vulgärt smicker, kryperi och klick-anda, så att de låter sig duperas av politiska bedragare av Lin Biaos typ eller av godsägar- och borgarelement i samhället. Under en mask av ”omtanke” ger alla dessa personer i själva verket de unga arbetarna ”drivfjädrar” att ta den kapitalistiska vägen, och de kan följaktligen kallas politiska ”uppviglare”. Oerfarna borgerliga element av det nyalstrade slaget bryter öppet mot lagen, medan gamla sluga borgerliga element dirigerar det hela i kulissen; detta är en vanlig företeelse i klasskampen i dagens samhälle. När vi har att ta itu med fördärvad ungdom som har begått brott, lägger vi särskild vikt vid att slå mot dem som står bakom och har förmått dem till det. Denna princip måste vi hålla fast vid också i fortsättningen. I de strider som nu pågår har många unga arbetare framträtt och klart tagit

ställning i kampen mot borgarklassens korruptions-försök; vi måste stödja dem och sammanfatta deras kamperfarenheter.

Den partifientliga Lin Biao-gruppen påstod också lögnaktigt att bönderna ”saknar mat och kläder”, att kadrernas ”levnadsstandard” inom armén ”sjunker” och att rödgardisterna – vilka i kritiken av borgarklassen under kulturrevolutionen gav spelrum åt andan att våga tänka, tala, bana nya vägar, handla och göra revolution – ”blir förda bakom ljuset och utnyttjade”.... Syftet med allt detta var att fullständigt förkasta det socialistiska systemet och partiets masslinje, förkasta proletariats diktatur över borgarklassen, utvidga den borgerliga rätten och återupprätta kapitalismen. Genom att sprida lögnen att bönderna ”saknar mat och kläder” ville den partifientliga Lin Biao-gruppen uppvigla bönderna att ”äta upp och dela upp allt” och på det sättet undergräva och avskaffa den socialistiska kollektiva ekonomin. Om denna linje följdes, skulle ett litet fåtal människor bli en ny borgarklass, medan det överväldigande flertalet skulle bli offer för kapitalistisk utsugning. En sådan situation vore vad godsägarna, rikebönderna och en del välbärgade mellanbönder som tar den kapitalistiska vägen på landsbygden längtar efter.

Vid det här laget kan vi se vad Lin Biao menade med att ”bygga en äkta socialism”. Det betydde att under socialistisk varubeteckning utvidga den borgerliga rätten, så att nya borgerliga element och vissa fraktioner och grupperingar som ämnade ta den kapitalistiska vägen i samarbete med de störtade godsägar- och kapitalistklasserna kunde ”ha allt under sitt befäl och allt till sitt förfogande”, störta proletariats diktatur och återupprätta kapitalismen. Lin Biao och hans gelikar var politiska representanter för dessa. Det program som den partifientliga Lin Biao-gruppen förde fram i Utkast till ”projekt 571” varken föll ner från skyarna eller föddes i hjärnorna på dem som beskrev sig som ”supergenier”; det var en återspeglings av ett samhälleligt vara. För att vara exakt: vad denna grupp utifrån sin reaktionära borgerliga ståndpunkt förde fram, återspeglade kraven från de oreformerade godsägarna, rikebönderna, kontrarevolutionärerna, dåliga elementen och högerelementen – vilka bara utgör ett par procent av befolkningen – och kraven från ett fåtal nya borgerliga element och från sådana som avsåg att utnyttja den borgerliga rätten för att bli nya borgerliga element. Å andra sidan motsatte sig gruppen kravet från det revolutionära folket som utgör över nittio procent av befolkningen – kravet att fortsätta längs den socialistiska vägen. Denna grupps medlemmar bekämpade den materialistiska återspeglingssteorin med idealistisk apriorism; men för att förklara hur deras kontrarevolutionära idéer har uppstått måste man just använda den materialistiska återspeglingssteorin.

Varför skulle det vara mycket lätt för personer som Lin Biao att driva igenom ett kapitalistiskt system om de kom till makten? Därför att i vårt socialistiska system finns klasser och klasskamp kvar, och jordmännen och förutsättningarna för uppkomsten av kapitalism finns också kvar. För att gradvis kunna försäkra denna jordman och minska dessa förutsättningar och så småningom undanröja dem helt, måste vi hålla fast vid att fortsätta revolutionen under proletariats diktatur. Detta är en uppgift som proletariats förtrupp kan fullfölja endast genom flera generationers oförtröttlig och okuvlig ansträngning under vägledning av ordförande Maos revolutionära linje. Därför måste vi hålla fast vid partiets grundläggande linje, höja arbetarklassens politiska medvetenhet, befästa förbundet mellanarbetare och bönder, ena alla krafter som kan enas och ena det revolutionära folkets massor. Vi måste leda dem till att medvetet omvandla sin världsåskådning i kampen mot klassfienden och i de tre stora revolutionära rörelserna: klasskampen, kampen för produktionen och det vetenskapliga experimentet. Därför måste vi också befästa och utveckla hela folkets socialistiska ägande och det arbetande folket socialistiska kollektiva ägande, förhindra att den borgerliga rätten återinförs där den redan är avskaffad inom ägandesystemet och fortsätta att gradvis och under en lång tidsperiod genomföra de uppgifter för ägandets omvandling som ännu inte genomförts. Vad beträffar de bågge andra sidorna av ägandets omvandling –

förhållandet människorna emellan och fördelningsförhållandena – måste vi inskränka den borgerliga rätten, kritisera den borgerliga rättens idé och bit för bit undanröja den jordmån som alstrar kapitalism. Därför måste vi fortsätta revolutionen inom den samhälleliga överbyggnaden, fördjupa vår kritik av revisionismen och borgarklassen och uppnå proletariats diktatur över borgarklassen på alla områden.

I ett tal under en inspektionsresa i augusti och september 1971 till olika platser i landet sade ordförande Mao:

”Vi har sjungit Internationalen i femtio år, och vid tio tillfällen har någon i vårt parti arbetat för splittring. Som jag ser det, kan sådant hända tio, tjugo eller trettio gånger till. Tror ni inte det? Det gör jag i alla fall. Det blir väl inga fler strider när vi har nått kommunismen? Det där tror inte jag på. Strider kommer att äga rum då också, men det kommer att bli strider mellan nytt och gammalt och mellan rätt och fel. Inte ens om tiotusentals år kommer det som är fel att klara sig, det kommer inte att hålla sig upprätt.”

Lenin har sagt:

”Ja, genom att störta godsägarna och bourgeoisin rörde vi marken, men vi byggde inte socialismens byggnad. På den mark från vilken en generation borgare har sopats bort, kan nya generationer undan för undan alstras på nytt, så länge orden framföder dem, och den kan framföda hur många borgare som helst. De åter som ser på segern över kapitalisterna på samma sätt som småproducenterna – 'De roffade åt sig, nu är det min tur' – i sanning, var och en av dem är upphovet till en ny generation borgare.”

Vad Lenin behandlade är att klasskampen i samhället är långvarig till sin natur; vad ordförande Mao behandlade är långvarigheten hos den kamp mellan de två linjerna som uppstår inom partiet som en återspeglning av klasskampen i samhället. Vi måste utkämpa sådan klasskamp och kamp mellan de två linjerna och oupphörligt besegra borgarklassen och dess företrädare, som arbetar för revisionism, splittring, intriger och konspirationer; endast på det sättet kan vi gradvis skapa förhållanden under vilka borgarklassen inte kan leva och en ny borgarklass inte kan uppstå och slutligen utplåna alla klasser. Detta är den stora uppgift som ska fullbordas under den proletära diktaturens hela historiska period.

De nya borgerliga element som alstras på grund av de borgerliga idéernas sönderfrätande inverkan och den borgerliga rättens existens har i allmänhet det gemensamma politiska draget att vara dubbelspelare och uppkomlingar. För att kunna genomföra kapitalistisk verksamhet under proletariats diktatur använder de sig alltid av en viss socialistisk varubeteckning. Eftersom deras restaurationsverksamhet inte siktar till att ta tillbaka produktionsmedel som har berövats dem utan till att lägga beslag på produktionsmedel de aldrig har haft i sin besittning, är de synnerligen giriga och angelägna om att i en munsbit svälja de rikedomar som tillhör hela folket eller kollektivet och göra dem till sin privategendom. Den partifientliga Lin Biao-gruppen hade dessa politiska drag. ”Liksom Zhongshan-vargen i den gamla fabeln begår du förräderi så snart du har möjlighet att få det som du vill.” Dessa rader ur Drömmen i den röda kammaren, som beskriver hur den hänsynslöse skurken Sun Shaotsu ”förnedrar sig till allt för att anpassa sig till omständigheterna”, passar väl in på den partifientliga Lin Biao-gruppen. Innan Lin Biao ”hade möjlighet att få det som han ville”, det vill säga innan han fick en del av den politiska och ekonomiska makten i sina händer, förde han partiet och massorna bakom ljuset med kontrarevolutionär dubbeltaktik och utnyttjade massrörelsens styrka för sina egna mål; och härvid drog han sig inte för att använda revolutionär varubeteckning och skrika revolutionära paroller, som han samtidigt förvrängde. I ett brev skrivet i början av kulturrevolutionen analyserade ordförande Mao Lin Biaos och hans hejdukars innersta känslor och påpekade: Jag antar att deras verkliga avsikt är att ta Zhong Kui till hjälp för att slåss mot spökerna.” [Zhong Kui är en sagofigur som sades ha makt att driva bort

spöken – ö. a.] Detta uttrycker saken väl. Det var som att slå in en dörr med en sten; när de väl har slagit in dörren behöver de inte längre stenen och kastar bara brutalt bort den. Att arbeta som kontrarevolutionära dubbelspelare, vifta med röda fanor för att bekämpa den röda fanan, att ”tala vackert inför en människa men sedan ge henne en dolkstöt i ryggen”, eller med den partifientliga Lin Biao-gruppens egna ord, att ”vifta med ordförande Maos fana för att slå mot ordförande Maos styrkor” – allt detta är bara olika uttryck för ett och samma handlingsätt. När den partifientliga Lin Biao-gruppen väl ansåg, som de själva uttryckte sig, att ”den ideologiska, organisatoriska och militära nivån har höjts avsevärt efter flera års förberedelser, och en viss ideologisk och materiell grundval har lagts”, beslöt de att göra som de själva ville. I de enheter och avdelningar som de dominerade och kontrollerade, förvandlade de socialistisk allmän egendom till den partifientliga Lin Biao-gruppens privata egendom. Allt tydligare avslöjade de sin politiska maktlystnad, en maktlystnad som nödvändigtvis växte alltmer allteftersom de kom i en ställning där de kunde ”få det som de ville”, på samma sätt som borgarklassens girighet växer utan att veta några gränser i takt med kapitalets ackumulation. I en analys av borgarklassen sade Marx:

”Som kapitalist är han bara kapitalet personifierad. Hans själ är kapitalets själ.”

Själen hos Lin Biao, borgarklassens agent inom partiet, var också enbart själen hos den gamla borgarklass som har störtats men drömmer om sin återkomst, och själen hos den nya borgarklass i vardande som förgäves försöker härska. En klassanalys gör grund-or saken till Lin Biaos och hans anhangs förvridna kontrarevolutionära politiska verksamhet fullt klar: de predikade Konfucius' och Mencius' lära, förrådde partiet och det kinesiska folket och gick över till socialimperialismen, och ägnade sig därmed åt samma slags smutsiga verksamhet som Kinas konfuciusdyrkande och landsförrädiska kompradorbourgeois. Den kontrarevolutionära statskupp de så febrilt planerade var också enbart en kopia av de metoder som borgarklassen i många länder otaliga gånger har tillgripit och än idag tillgriper.

Det är vår uppgift att å ena sidan gradvis undanröja den jordmån som alstrar borgarklass och kapitalism och å andra sidan i god tid kunna genomskåda nya borgerliga element-av Lin Biaos sort, när de framträder eller håller på att alstras. Det är därför det är viktigt att studera marxismen-leninismen Mao Zedongs tänkande. Om vi inte låter oss ledas av marxismen, kan vi inte genomföra dessa bägge uppgifter. Dessutom kan man själv låta sig luras och till och med stiga ombord på banditskutan, när en revisionistisk tankeströmning dyker upp, därför att man är påverkad av den borgerliga rättens idé eller inte klart kan urskilja den. Varför finns det annars folk som följt en revisionistisk linje när den har dykt upp? Hur kunde Lin Biao och hans hejdukar annars lura folk på nionde centralkommitténs andra plenum med hjälp av sin idealism och en massa oväsen? Hur kunde annars den kontrarevolutionära Lin Biao-gruppens ord, som öppet siktade till att splittra partiet och omstörta proletariats diktatur, ha en grogrund hos ett litet antal kadrer? Hur kunde annars deras stora och små ”flottor” öppet använda sådana metoder som att anordna fester och ge gåvor, erbjuda officiella ställningar och ge andra favörer för att locka över folk till sin grupp, genomföra fraktionsverksamhet och konspirera? Varför skrev de annars om att ”använda expertkunskaper för att dölja politiken” och liknande smörja i sina anteckningsböcker och använde det som taktik för sin kontrarevolutionära verksamhet? I detta ligger en djup lärdom. Under striden mot Peng Dehuais partifientliga grupp år 1959 påpekade ordförande Mao: ”Huvudfaran för närvarande är empirismen.” Vi bör därför studera samvetsgrant. Under det dryga årtionde som gått sedan dess har ordförande Mao många gånger upprepat denna åsikt. Han har betonat att partikadrer på hög nivå och mellannivå, och framför allt centralkommitténs medlemmar, ”alla samvetsgrant bör läsa och studera alltefter sin nivå och ordentligt sätta sig in i marxismen”. Han har också betonat att vi ”under de närmaste åren bör ägna speciell uppmärksamhet åt att propagera marxismen-leninismen”. Efter den partifientliga Lin Biao-gruppens sammanbrott

sade han återigen: ”Jag råder kamraterna allvarligt att läsa lite mer.” Han betonade det än en gång när han nyligen talade om proletariats diktatur. Dessa uppriktiga och betydelsefulla lärosatser utgör verkligen en uppmuntran! Alla kamrater i partiet, i synnerhet de högre kadern, måste studera samvetsgrant och ta detta som en nyckelfråga när det gäller att befästa proletariats diktatur. Först av allt måste de själva noggrant studera och lära sig att grundligt förstå kommentarerna av Marx, Engels, Lenin och Stalin samt ordförande Mao och deras viktigaste verk om proletariats diktatur. De måste sträva efter att göra frågorna klara genom att förena teorin med praktiken och såväl ideologiskt som i handling frigöra sig från borgerliga idéer och borgerlig arbetsstil som är skilda från massorna. De kan då identifiera sig med massorna, verkligen främja nya socialistiska företeelser och bli bra på att känna igen kapitalismens frätande inverkan och våga stå emot den. Vi måste överta och föra vidare den ärorika tradition som vårt parti har utvecklat under årtiondena att leva enkelt och arbeta hårt. Vi måste klart förstå situationen och undersöka politiken, inbegripet den ekonomiska politiken. Vi måste hålla fast vid att ta ett fast grepp om revolutionen och främja produktionen, annat arbete och beredskap mot krig, en princip som har visat sig verksam i praktiken. Vi bör ägna uppmärksamhet åt att särskilja de bägge olika typerna av motsättningar, slå träffsäkert och kraftfullt mot de dåliga elementen, som utgör ett mycket litet antal; borgerligt inflytande bland massorna bör bekämpas i enlighet med formeln ”enhet – kritik – enhet”, vilket huvudsakligen bör göras med sådana metoder som att studera och höja medvetenheten, stödja avancerade företeelser som bestämt går emot kapitalismen, erinra om lidandena förr och jämföra med dagens lyckliga liv, övertyga och fostra folk och tillämpa kritik och självkritik. Syftet härmed är att ena nittiofem procent av kadern och massorna. När vi kritiserar kapitalistiska tendenser, är det nödvändigt att skapa allmän opinion, vinna över majoriteten, väcka till medvetenhet och ge aktiv vägledning. Till det fåtal människor som har gått långt ut i kapitalismens trask måste vi säga med skärpa: ”Kamrater, vänd genast om!”

I början av denna artikel framhölls att den partifientliga Lin Biao-gruppen var ytterst isolerad från folket i hela landet. I det att vi analyserade klassbakgrunden till dess uppkomst, pekade vi på den jordmån och de förutsättningar som alstrade denna grupp. Efter att ha talat om denna sida av saken måste vi också påpeka att den partifientliga Lin Biao-gruppen i grunden var mycket svag: som alla reaktionärer var den bara en papperstiger. Hela denna grupps kontrarevolutionära verksamhet utgjordes av en enda lång rad av nederlag och hopplösa svårigheter, inte av segrar. Det socialistiska systemet kommer oundvikligen att ersätta det kapitalistiska, och kommunismen kommer oundvikligen att segra över hela världen; detta är en objektiv lag, oberoende av människans vilja. Eftersom det socialistiska samhället har uppstått ur det kapitalistiska samhället, bär det ”i alla avseenden, ekonomiskt, moraliskt och andligt, ännu... märkena efter det gamla samhället ur vars sköte det födes fram”. Detta är inte egendomligt. De senaste tjugofem årens historia säger oss att så länge vi upprätthåller proletariats diktatur, håller fast vid ordförande Maos teori om fortsatt revolution under proletariats diktatur och håller oss till den linje, de principer och den politik för den socialistiska revolutionen som ordförande Mao har lagt fram, så kan vi krossa klassfiendernas motstånd, steg för steg utplåna dessa märken och oavbrutet vinna nya segrar.

Det nuvarande läget är utmärkt, och vår socialistiska sak går framåt och blomstrar. Detta står i skarp kontrast till läget för imperialismen och socialimperialismen, som lider av svåra inre slitningar och ansätts av stora svårigheter såväl inrikespolitiskt som utrikespolitiskt. Ordförande Maos senaste anvisning rörande teorin kommer säkert att göra det möjligt för oss att, såväl teoretiskt som praktiskt, klarare förstå de historiska uppgifterna för proletariats diktatur och sättet att fullborda dessa uppgifter. Ordförande Maos anvisning blir till stor hjälp för att befästa proletariats diktatur, fördjupa den socialistiska revolutionen, påskynda det socialistiska uppbyggets

utveckling och främja stabilitet och enighet i hela landet. Kommunisterna, proletariatet och det revolutionära folket i Kina är fyllda av tillförsikt. Förenade som en man och fyllda av kampanda utkämpar de nu under partiets ledning en strid för att bekämpa och förebygga revisionism. Den kinesiska revolutionens historia handlar om hur det revolutionära folket går framåt mot segern genom mödosamma strider och hur reaktionärerna efter upprepade kraftmätningar går mot sin undergång. Som ordförande Mao har sammanfattat det hela:

”Alltsedan kejsaren störtades år 1911, har ingen reaktionär kunnat stanna länge vid makten i Kina. Den längsta tiden någon hållit sig kvar var bara tjugo år (Chiang Kai-shek) , men även han störtades så snart folket reste sig. Chiang Kai-shek klättrade upp till makten genom att utnyttja Sun Yat-sens förtroende och genom att förestå Whampoa-akademien och samla en stor skara reaktionärer kring sig. När han vände sig mot kommunistpartiet, fick han stöd av så gott som hela godsägarklassen och borgarklassen. Kommunistpartiet var då dessutom oerfaret, han kunde glatt stiga uppåt mot en tillfällig maktställning. Men under dessa tjugo år lyckades han aldrig ena landet. Det var krig mellan Kuomintang och kommunistiska partiet, mellan Kuomintang och olika grupper av krigsherrar, mellan Kina och Japan och slutligen det omfattande fyraåriga inbördeskriget, som körde iväg honom till en grupp öar. Om högern skulle genomföra en antikommunistisk statskupp i Kina, är jag säker på att den inte heller skulle få fred, och dess välde skulle med all sannolikhet bli kortvarigt, ty den skulle aldrig tolereras av revolutionärerna som företräder intressena hos folket som utgör mer än nittio procent av befolkningen. ...Slutsatsen är än en gång de bägge ofta upprepade satserna: framtiden är ljus, men vägen har bukter och krökar.”

Låt oss modigt gå framåt i den riktning och på den väg som ordförande Mao har pekat ut!

Publicerat i *Röda Fanan* [Hongqi] nr 3 1975